

A rendőrség állítása szerint nehéz lesz megtalálni Sárai Zoltán gyilkosát. A tett végrehajtása profi bérgyilkosra vall

Az utolsó percig hitt a gyógyulásban

VRABEC MÁRIA
Szógyén 1999. szeptember 8-ig semmiben sem különbözött a többi szlovákiai falutól, élte a maga megszokott, kissé unalmas és biztonságos életét, amelyet csak néha kavart fel egy-egy jelentős esemény. Az a brütális gyilkosság, amely három hete történt a községben, azonban hosszú hónapokra száműzte a helybeliek nyugalmát, hiszen olyan embertelen kegyetlenséggel kellett szembesülniük, amilyenre eddig Szlovákia kriminalisztikai történetében nem volt példa.

Azon a szerdai estén a 32 éves Sárai Zoltán, aki a szomszédos Bart község földműves-szövetkezetének elnöke, az MKP járási tisztviselője és szógyéni szervezetének elnöke volt, 21 óra után indult haza az édesapjától, ahol a barátjával egy el-

sikerült eloltaniuk a tüzet, Zoltán még velük együtt, a saját lábán ment be a kocsnába, és a pulthoz támaszkodva azt kérte, öntözzék őt hideg vízzel. Az elszenvedett sokk miatt még nem érzett fájdalmat, az első kérdése az volt, nem esett-e bántódása a feleségének és a kisfiának.

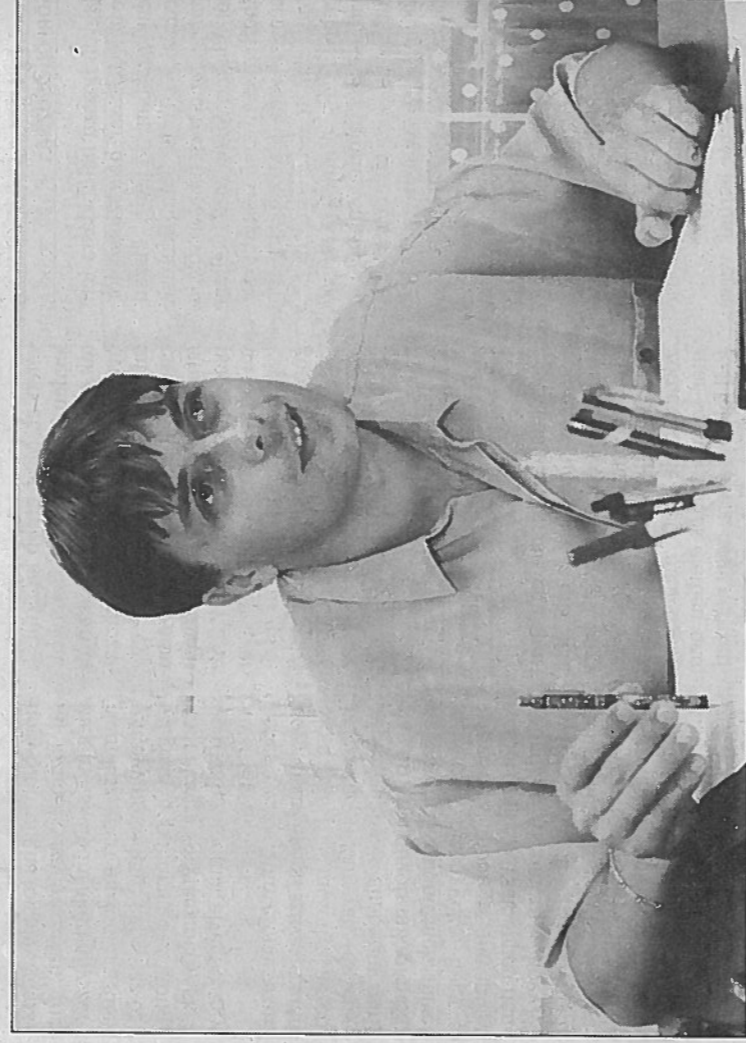
„Szómyú látvány volt, a ruhája mind megégett, az ujjairól cefalvissza lógott a bőr – emlékszik vissza a történetekre az egyik szemtanú. – Még a pincer sem ismerte meg, pedig rokona. De akkor még egyikünknek sem jutott eszébe, hogy meghalhat, hiszen normálisan beszélt velünk és a családjáért aggódott.” A férfiak hazakisérték Zoltánt, és segítettek neki kitolni a garázsból a benzinnel lelocsoltt, égő autót, mert attól tartottak, hogy felrobban. Arra, hogy a gyilkos még valahol a közelben lehet, vagy épp a kertek alatt menekül, a zűrzavarban senki sem gondolt – ráadásul a tüztől való félelmükben az egész udvarban az áramot is kikapcsolták. Zoltán saját maga hívta a tűzoltókat, s azt kérdezte tőlük, mit tegyen az égési sérüléseivel. Nemsokára megérkezett a mentő, amely az érsekújvári kórházba szállította őt, onnan pedig a pozsonyi, égési sérüléseket kezelő klinikára.

A kórház főorvosa, Ján Koller az égési sérüléseket kezelő osztály főorvosa szerint az első pillanattól világos volt, hogy a fiatal mérnök nem tud megküzdeni sérüléseivel. „Testének 95 százalékát harmadfokú égési sértések borították, minimális volt az esélye az életben maradásra. Tudtuk, hogy fokozatosan le fog állni a vérkeringés, és ezt a családtagokkal is közölnünk kellett. Azt kell mondanom, hogy huszonkilenc éves orvosi praxisom során még nem találkoztam ilyen kegyetlenséggel. És ilyen hallatlan lelkiismeretfájdalmak ellenére is hitt abban, hogy meg fog gyógyulni és élni akart” – mondta a főorvos, aki maga sem tudta titkolni megindultságát és felháborodását.

Zoltán az utolsó pillanatig eszméletlenül volt, a rendőröknek még elmondta, hogy támadója vagy piros álarcot viselt, vagy

piros vödörből öntötte rá a benzin, de egy szót se szolt. A tettes személyét illetően még találgatni sem tud senki, mert Csibe – gyermekkorra óta így becézték – Zoltán barátai és a falubeliek soha nem ártott senkinek, és akik ismerték, elképzelni sem tudják, hogy képes ügyletbe keveredett volna.

„Nékiüle nem múlt el a faluban kulturális vagy sportrendezéséget kedvelő ember volt – emlékszik Zoltán egyik munkatársára. – Soha senkivel nem került összetűzésbe, ha a munkában előfordult valamilyen probléma, azt határozottan, de nyugodt szóval bántotta, az csak pszichopata lehetett!” A kilencven embert foglalkoztató barti szövetkezet egyébként sem volt egy aranybánya, aki csak egy kicsit is ismeri az ágazat gondjait, kizártnak tartja, hogy valaki, mint a szövetkezet elnökét próbálta buszhaszon reményében megszarni Sárai Zoltánt. A sajtóban megjelent információkkal ellentétben ő maga sem sejtette, ki és miért haragudott rá annyira, hogy az életére törjön, és nem beszélt az orvosainak sürgős el-

Vidám, társaságot kedvelő ember volt

intézni valóról sem. Szerette az utolsó pillanatig mellette voltak és vele együtt bíztak a csodában, de a fiatal férfi szeptember 9-én éjszaka belehalt sérüléseibe. Szeptember 14-én több mint ezer fős tömeg búcsúzott tőle a szógyéni temetőben. Sárai Zoltán örök nyugalmát már a sírban mindaddig nem lehet béke, míg a rendőrség meg nem találja gyilkosát. Az Érsekújvári Járási Rendőrpáncsnokságtól már szeptember 9-én a Nyitrai Kerületi Vizsgálóhivatal specialistái vették át az ügyet. A nyomozás első fázisában kizárták a politikai és nemzetiségi indítékok, és a szűkszávú nyilatkozatokból annyi derült ki, hogy egyelőre több szálon folyik a vizsgálat. Ezek közül az egyik lehetséges a zsarolás, mert fennáll a gyanú, hogy valakik mégis megpróbálták törvénytelen gazdasági ügyletekre kényszeríteni Sárai Zoltánt, és épp az ellenállása miatt álltak bosszút rajta. A másik lehetséges indíték a nyomozók szerint az, hogy valaki Zoltán feleségét – aki a helyi szaktanintézet igazgatónöje – akarja megfélemlíteni, de azt sem lehet kizárni, hogy a tettes eltevesz-

ésbe, ha a munkában előfordult valamilyen probléma, azt határozottan, de nyugodt szóval bántotta, az csak pszichopata lehetett!” A kilencven embert foglalkoztató barti szövetkezet egyébként sem volt egy aranybánya, aki csak egy kicsit is ismeri az ágazat gondjait, kizártnak tartja, hogy valaki, mint a szövetkezet elnökét próbálta buszhaszon reményében megszarni Sárai Zoltánt. A sajtóban megjelent információkkal ellentétben ő maga sem sejtette, ki és miért haragudott rá annyira, hogy az életére törjön, és nem beszélt az orvosainak sürgős el-

tette áldozatát. A szómyú cselekedet végrehajtásának módja rendőrségi szakértők szerint profi bérgyilkosra vall, de a tettes a körülmények véletlen összejátszásának is köszönheti, hogy nyomtalanul el tudott tűnni. Talán ha Zoltán nem érkezik a segítségére siet, és nem kell a kocszáig futnia, amivel még szította is a lángot, ha az őt hazakisérő férfiak átkutatóják a kertet, minden másként végződhetett volna. A rendőrségi akták azonban nem ismerik a „mi lett volna, ha” kategóriát.

A nyomozócsoport vezetését szeptember 13-án Silvia Fábry-ová nyomozótiszt vette át, aki első lépésként hírzárlatot rendelt el a családtagok biztonságára érdekében. A nyomozás a már említett három változat-

A nyomozók kizárták a politikai és nemzetiségi indítékokat.

már örökre ott marad az élelkében és vigaszt, megnyugvást talán csak a múltó idő hozhat, amelyben emlékké szelídül a fájdalom...

Több mint ezer fős tömeg búcsúzott tőle a szógyéni temetőben
Somogyi Tibor felvétele

